

РЕШЕНИЕ

№ 1263

гр. София, 26.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав,
в публично заседание на 05.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **7887** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по повод искова молба на В. Й. Ч. против Националната агенция за приходите /НАП/ за обезщетение в размер на 1000 /хиляда/ лева за причинени неимуществени вреди, вследствие на неизпълнение в достатъчна степен на задължението по чл. 59, ал. 1 от ЗЗЛД и по чл. 24 и чл. 32 от Общия регламент относно защитата на личните данни /ЕС/ 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27. 04. 2016 г., ведно със законната лихва от 15. 07. 2019 г. /алтернативно от датата на завеждане на исковата молба/ до окончателното изплащане на сумата. Претендира разноски.

Първоначалното производство се е развило по дело № 1180/2019г. по описа на АССГ, по което е постановено Решение № 4767/02.09.2020г., с което искът е отхвърлен като неоснователен, при следните съображения:

Съгласно чл. 203, ал. 1 от Глава единадесета на АПК, исковите за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица се разглеждат по реда на тази глава. Съгласно чл. 203, ал. 2 от АПК, за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на ЗОДОВ. Според разпоредбата на чл.1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, като исковите се разглеждат по реда установен в АПК.

Следователно, за да възникне право на иск за обезщетение, е необходимо да са налице няколко кумулативни предпоставки, а именно: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнението на административна дейност; вреда - имуществена или неимуществена; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда. Под вреда следва да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно защитените от правото имуществени и неимуществени интереси на увредения, а под "пряка и непосредствена" - тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на компетентния административен орган по силата на безусловно необходимата връзка между тях. При липсата на който и да е от елементите на фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл. 203 от АПК, във вр. с чл. 1 от ЗОДОВ.

В настоящия случай съдът приел, че липсват и трите предпоставки за ангажирането на отговорността на държавата по смисъла на ЗОДОВ. Ищецът е претендирал присъждане на обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди, в следствие на незаконосъобразно бездействие от страна на служител на НАП, изразяващо се неизпълнение на задължения, произтичащи от чл. 59, ал.1 от ЗЗЛД, чл.24 и чл.32 от Общия регламент относно защита на личните данни /ЕС/ 2016/ 679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 /GDPR/.

Съгласно разпоредбата на чл.59, ал.1 от ЗЗЛД администраторът на лични данни, като отчита естеството, обхвата, контекста и целите на обработването, както и рисковете за правата и свободите на физическите лица, прилага подходящи технически и организационни мерки, за да гарантира и да е в състояние да докаже, че обработването се извършва в съответствие с този закон. При необходимост тези мерки се преразглеждат и актуализират. Това императивно предвидено негово задължение се съдържа и в нормата на чл.24 от Общия регламент относно защита на личните данни /ЕС/ 2016/ 679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 /GDPR/, а в чл.32 са предвидени конкретните мерки които следва да се предприемат. Тези разпоредби обаче не регламентират конкретни задължения, респ. действия на приходната агенция, свързани с опазване на личните данни, неизпълнението на които да съставлява незаконосъобразно бездействие. Следва да се има предвид, че когато става въпрос за незаконосъобразно бездействие, нормата на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ има предвид незаконосъобразно фактическо бездействие по см. на чл.256 АПК, т.е. бездействието на административен орган по задължение, произтичащо пряко от нормативен акт или което той е длъжен да извърши по силата на закона. Задължението като дължими фактически действия на конкретния административен орган следва да не са абстрактно, а конкретно регламентирани в Конституцията, законите и подзаконовите нормативни актове, за да е възможно да се отграничи кога тяхното неизпълнение има за последица реализирането на отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ. С други думи съдът приел, че следва да бъде установено конкретно деяние, което да представлява неправомерно бездействие от страна на НАП, и именно то да е довело до нерегламентирания достъп, въз основа на който личните данни да бъдат разпространени. Така наведените доводи на ищеца за липса на подходящи и ефективни мерки организационни и технически мерки следва да бъдат безспорно установени и по категоричен начин да става ясно, че задълженията на администрацията са останали неизпълнени или лошо изпълнени и именно те да са

причината за неправомерния резултат. Между страните не се спори, че на 15.07.2019г. в медийното пространство се оповести информация за „хакерска атака“, при която от електронните масиви на НАП неправомерно е била изтеглена информация съдържаща лични данни на множество български граждани. Няма спор също така, че е налице противоправно деяние. Но то само по себе си не обосновава извод, че е следствие от незаконосъобразното бездействие на ответника да изпълни нормативно предвидените с регламента и закона задължение да осигури достатъчна надеждност и сигурност на информационната си система и да защити физическите лица във връзка с обработването на личните им данни. В хода на събиране на доказателства от страна на ответника се представиха доказателства, от която става е видно, че задълженията предвидени с регламента са изпълнени. Това са споменатите по-горе Политика по информационна сигурност на НАП, Версия 3.0, май 2016г., Методика за оценка на риска – Приложение № 3 към процедура ПФИС 7, Версия 1.1, ноември 2015г., Инструкция № 2/08.05.2019г. за мерките и средствата за защита на лични данни, обработвани в НАП и реда за движение на преписки и заявяване на регистри, Заповед № ЗЦУ-1436/15.10.2018г. на изпълнителния директор на НАП, с която са утвърдени указания за обработване и съхраняване на данни, Заповед № ЗЦУ-746/25.05.2018г. на изпълнителния директор на НАП, с която е утвърдена политика за защита на личните данни в НАП /приложена към заповедта/, Процедура „Оценка на риска за информационната сигурност“, номер ПФИС 7, версия В, Заповед № ЗЦУ-586/30.04.2014г. на изпълнителния директор на НАП за внедряване считано от 01.05.2014г. на Система за управление на сигурността на информацията в НАП.

Изложеното обосновава извода за недоказаност на исковата претенция, относно наличието на незаконосъобразен акт, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, което достатъчно основание за нейното отхвърляне. Въпреки това съдът намира за необходимо да изложи мотиви и по отношение на твърденията в исковата молба за настъпване на вреда.

Съдът възприел за недоказани и преживените негативни емоции от страна на ищеца. В исковата молба се твърди, че ищецът е преживял стрес, безпокойство, притеснение и опасения за възможна злоупотреба с личните му данни. Няма спор, че наличието на лични данни в публичното пространство е възможно да предизвика отрицателни емоции у всеки човек. Съдебната практика обаче е категорична, че настъпилите неимуществени вреди следва да не са хипотетични и евентуални, а реални. Преживеният стрес, безпокойство и притеснение, следва да са такива, че да доведат до трайно изменение в ежедневно битовите навици и поведение на ищеца. Чувството на стрес и безпокойство трябва да са довели до реална промяна в поведението на ищеца. Житейски погледнато, в случай на такова нерегламентирано посегателство спрямо личните данни на човек, последният следва да предприеме всякакво активно поведение, с цел да защити своите интереси. Такива доказателства не били ангажирани от ищеца. Единствено бе поискано изслушването на свидетел при режим на довеждане, допуснато от съда, от показанията на който обаче не се устави нито един от елементите, описани по-горе, а единствено факта на притеснение, който обаче според съда не е достатъчен за да обуслови настъпването на вреда, така както се претендира. Не установил и предприемане на последващи действия от ищеца като търсене на информация от НАП, посещение на техни офиси на с цел осведомяване и прочие. Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приел за недоказана претърпяната от ищеца вреда, изразяваща се в стрес, притеснение, заплахата, от

незаконосъобразното бездействие от ответника

По изложените съображения съдът приел за неоснователен предявеният от В. Й. Ч. против НАП иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Неоснователност на главния иск има за последица неоснователност и на искането за присъждане на законната лихва върху главницата от датата на депозиране на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

В хода на проведеното касационно оспорване, ВАС е отменил решението на АССГ и е върнал делото за ново разглеждане, при следните мотиви и указания:

Административният съд правилно е разгледал делото по реда, предвиден в националното право за реализиране отговорността на държавата за причинени вреди, но е дал неточна правна квалификация на предявения иск, в резултат на което се е стигнало до неточни указания по доказателствената тежест, които са препятствали установяването на относимите към спора факти.

Предмет на делото е претенция за изплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 1 000 лв., причинени от административен деликт и по-точно незаконосъобразното бездействие на Националната агенция за приходите.

Относно правната рамка, в която се развива спора трябва да имаме предвид следното:

Съгласно чл. 4, ал. 2 от КРБ, Р. България участва в изграждането и развитието на Европейския съюз, а по силата на чл. 5, ал. 4 от същата международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България, са част от вътрешното право на страната и имат предимство пред противоречащите им норми на националното законодателство.

Европейският съюз полага целенасочени и последователни усилия за хармонизиране на националните правни системи по отношение на защитата и администрирането на личните данни. Основната цел е уеднаквяване на прилаганите стандарти за защита на основните права и свободи на физическите лица досежно дейностите по обработване на данни и осигуряване свободното движение на лични данни между държавите членки. За да се гарантира необходимото високо равнище защитата на физическите лица, както и за улесняване на движението на лични данни в рамките на Съюза, степента на защита на правата и свободите на физическите лица по отношение на тези данни следва да бъде еднакво във всички държави членки. Нужно е и осигуряването в рамките на ЕС на последователно и еднозначно прилагане на общите правила за защита на основните права и свободи на физическите лица, свързани с администрирането на лични данни.

Отчитайки обаче необходимостта, за изпълнение на задача от обществен интерес или при упражняване на официалните правомощия, предоставени на администратора на лични данни, ЕС дава възможност на държавите членки да запазят или да въведат национални разпоредби, които да уточняват по-нататък реда за прилагане на въведените с Регламента правила. Във връзка с това Регламентът оставя и известна свобода на действие на държавите членки да конкретизират съдържащите се в него правила, включително по отношение на обработването на специални категории лични данни („чувствителни данни“). Така, наред с общоевропейските актове относно защитата на данните, държавите членки имат и специално законодателство, какъвто в България се явява ЗЗЛД. Националният ни закон адаптира прилагането на

разпоредбите на Регламента в области, които се нуждаят от по-специфични разпоредби.

В контекста на изложеното административният съд неправилно и в нарушение на процесуалния закон е квалифицирал образуваното пред него производство като такова по реда на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ. Макар да е вярно, че не се изключва националното право на държавите членки на ЕС, което адаптира прилагането на разпоредбите на Регламента, по аргумент от чл. 288 от Договора за Европейския съюз, по отношение на защита на личните данни ще се приложи в цялост Регламентът. Предявеният иск следва да намери основанието си именно в неговия чл. 82 § 1, който предвижда, че всяко лице, което е претърпяло материални или нематериални вреди в резултат на нарушение на Регламента има право да получи обезщетение от администратора или обработващия лични данни за нанесените вреди.

Стъпвайки отново на чл. 82 § 6 от Регламента, съдебните производства във връзка с упражняването на правото на обезщетение се образуват пред съдилища, компетентни съгласно правото на държавата членка, посочена в член 79, параграф 2 от същия.

На национално ниво, обществените отношения, свързани със защитата на правата на физическите лица при обработване на личните им данни, доколкото същите не са уредени в Регламента, намират уредбата си в ЗЗЛД. Последният, в своя чл. 39, ал. 1, препращайки към разпоредбите на АПК, дава процесуалния ред за реализиране на отговорността на всички администратори на лични данни, независимо от правосубектността им и притежаваните качества. Съгласно чл. 203 АПК, исковете за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на Глава единадесета от АПК. Именно това е релевантният правен ред за разглеждане на исково производство с правно основание чл. 82 § 1 от Регламента.

Фактическият състав, при осъществяването на който възниква правото на обезщетение за вреди, произтичащо пряко от член 82, § 1 от Общия регламент, включва претърпени материални или нематериални вреди настъпили в причинна връзка с (в резултат на) нарушение на регламента. В конкретния случай този фактически състав на практика съвпада с изискуемия за възникване право на обезщетение по чл. 1 ЗОДОВ - незаконосъобразно бездействие (в случая), вреда и причинна връзка между тях. Това обаче не означава, че искът е следвало да се квалифицира като такъв с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, както е сторил това първоинстанционният съд.

Първоинстанционният съд не е изпълнил едно от основните си задължения свързани с принципите на служебното начало (чл. 9 АПК) и установяване на истината (чл. 7 АПК). Погрешно квалифициране на въведените по делото факти са довели до съществени нарушения на съдопроизводствените правила. На страните с определение от 28.04.2020 г. са дадени неточни указания относно фактите, които подлежат на доказване от всяка от тях процеса, в резултат на което делото е останало непопълнено с релевантни за спора факти. Допуснатите процесуални нарушения препятстват преценката относно наличието или липсата на предпоставки за ангажиране на отговорността на НАП.

За да се ангажира отговорността по отношение на ответника - Националната агенция за приходите на основание чл. 82 от Общия Регламент, по делото следва да се установи кумулативното наличие на следните елементи от фактическия състав на цитираната разпоредба: наличие на материална или нематериална вреда; доказано нарушение на някое от задълженията на администратора на данни по Общия регламент; причинна връзка между претърпяната вреда и нарушението на Регламента.

Неправилно административният съд е указал на ищеца, че следва да докаже наличието на незаконосъобразно бездействие от страна на ответника, изразяващо се в неполагане на необходимата грижа по опазване на личните данни, като на практика му е прехвърлил цялата доказателствена тежест във връзка с установяване на всички релевантни за спора факти. Напротив, именно администраторът на лични данни, в лицето на Националната агенция за приходите следва да установи, че са били приложени всички подходящи мерки за технологична защита като докаже изпълнение на задълженията, които Регламентът създава.

Изпълнението на задълженията за опазване на личните данни предполага въвеждането на ефективни процедури и механизми, които да са насочени към онези видове операции по обработване, които има вероятност да доведат до висок риск за правата и свободите на физическите лица поради своето естество, обхват, контекст и цели. Предвид предмета на делото, основният спорен въпрос е, дали са предприети цитираните или други подходящи мерки, които да доведат до подsigуряване на достатъчно ниво на защита. След като е налице задължение за администратора на лични данни да въведе подобни подходящи технически и организационни мерки, за да гарантира и да е в състояние да докаже, че обработването на личните данни се извършва при спазване на чл. 24, § 1 §2 и чл. 32 от Регламента, тежестта на доказване, че не е нарушил това свое задължение лежи именно върху него. В тази връзка следва да се преценят и допълнително представените пред настоящата инстанция от касационния ответник доказателства - 1. Писмо и Протокол от 12.12.2018 г. от председателя на ДАЕУ до изпълнителния директор на НАП, удостоверяващи извършена проверка в НАП, съгласно чл. 60 от ЗЕУ; Писмо № ЕП-2339#1/19.12.2018 г. от изпълнителния директор на НАП до председателя на ДАЕУ, с което се изисква разяснение и конкретизиране на направените препоръки с писмото и протокола по т.1.

Въпросът за видовете подходящи и необходими технически и организационни мерки не е правен и обсъждането му би могло да стане едва след изслушване на специалист в областта чрез назначаване на съдебнотехническа експертиза и изготвянето на мотивирано заключение.

За пълнота следва да се посочи, че всички останали въпроси относно наличието на съпричиняване във връзка с евентуалното освобождаване от отговорност на ответника, съгласно правилата на Регламента, също трябва да бъдат отчетени при новото разглеждане на делото.

По изложените съображения, съдебното решение, предмет на проверка, е отменено, а делото е върнато за ново разглеждане от настоящия състав на АССГ, за разглеждане на предявения от В. Ч. иск като такъв по чл. 82 от Регламента, а доказателствената тежест в процеса - разпределена при съобразяване на мотивите на настоящото решение.

Така мотивиран, ВАС отменил решението на АССГ и върнал делото за ново разглеждане, по повод което е образувано настоящото дело.

Съдът е постановил разпореждане № 6623/09.09.2021г. за насрочване на делото, с което е направил и доклад за същото, както е дал указания за доказателствената тежест на страните, в изпълнение на дадените от ВАС указания.

Страните не са ангажирали никакви доказателства в хода на настоящото производство.

Съдът е спрял делото до приключване на дело по преюдициално запитване на СЕС № С-340/2021г., като след постановяване на решение, делото е възобновено.

В проведеното открито съдебно заседание ищецът не се явява и не се представлява.

Ответникът се представлява от юркРангелов, който оспорва иска, като счита същият за недоказан. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП заявява становище за неоснователност на исковата молба.

Съгласно Решение от 14.12.2023г. по дело на СЕС № С-340/2021г. следва:

Членове 24 и 32 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) трябва да се тълкуват в смисъл, че неразрешено разкриване на лични данни или неразрешен достъп до такива данни от „трета страна“ по смисъла на член 4, точка 10 от този регламент сами по себе си не са достатъчни, за да се приеме, че приложените от съответния администратор технически и организационни

мерки не са „подходящи“ по смисъла на тези членове 24 и 32.

2) Член 32 от Регламент 2016/679 трябва да се тълкува в смисъл, че преценката дали приложените от администратора технически и организационни мерки по този член са подходящи трябва да бъде направена от националните юрисдикции конкретно, като се вземат предвид рисковете, свързани със съответното обработване, и като се прецени дали естеството, обхватът и прилагането на тези мерки са съобразени с тези рискове.

3) Принципът на отчетност на администратора, закрепен в член 5, параграф 2 и конкретизиран в член 24 от Регламент 2016/679, трябва да се тълкува в смисъл, че в исково производство за обезщетение по член 82 от този регламент разглежданият администратор носи тежестта за доказване на обстоятелството, че приложените от него мерки за сигурност по член 32 от посочения регламент са подходящи.

4) Член 32 от Регламент 2016/679 и принципът на ефективност на правото на Съюза трябва да се тълкуват в смисъл, че за да се прецени дали са подходящи мерките за сигурност, приложени от администратора на основание на този член, назначаването на съдебна експертиза не може да представлява доказателствено средство, което системно е необходимо и достатъчно.

5) Член 82, параграф 3 от Регламент 2016/679 трябва да се тълкува в смисъл, че администраторът не се освобождава от задължението си по член 82, параграфи 1 и 2 от този регламент за обезщетяване на претърпените от дадено лице вреди само поради факта че тези вреди произтичат от неразрешено разкриване на лични данни или неразрешен достъп до такива данни от „трета страна“ по смисъла на член 4, точка 10 от посочения регламент, като посоченият администратор трябва тогава да докаже, че причинилият съответните вреди факт не може по никакъв начин да му бъде вменен.

6) Член 82, параграф 1 от Регламент 2016/679 трябва да се тълкува в смисъл, че опасенията, които субект на данни изпитва, вследствие на нарушение на този регламент, от потенциална злоупотреба с неговите лични данни от трети лица, могат сами по себе си да представляват „нематериална вреда“ по смисъла на тази разпоредба.

Според чл.82, §3 от ОРЗД администраторът или обработващият лични данни се освобождава от отговорност съгласно параграф 2, ако докаже, че по никакъв начин не е отговорен за събитието, причинило вредата. Тежестта да докаже, че са взети подходящите организационни и технически мерки, е на администратора/обработващия, а не на лицето, което твърди, че в резултат на липсата на такива мерки, е претърпяло

вреда.

Администраторът/обработващият следва да установи по несъмнен начин, че е предприел подходящите и ефективни организационни и технически мерки, така че по никакъв начин не е отговорен за изтичането на личните данни на ищеца в интернет пространството, в резултат на извършения неправомерен пробив в информационната система на НАП.

В съображение 74 от ОРЗД е предвидено, че администраторът е длъжен да прилага подходящи и ефективни мерки и да е в състояние да докаже, че дейностите по обработването са в съответствие с този регламент, включително ефективността на мерките. Тези мерки следва да отчитат естеството, обхвата, контекста и целите на обработването, както и риска за правата и свободите на физическите лица. А в съображение 146 от ОРЗД е предвидено, че администраторът или обработващият лични данни следва да бъде освободен от отговорност, ако докаже, че по никакъв начин не е отговорен за вредите.

След оповестяване и узнаване за неоторизирания достъп, на основание чл.22 от Регламента, НАП незабавно е уведомила за случая КЗЛД с писмо. Страните не спорят, че са предприети мерки за незабавно уведомяване на обществеността чрез онлайн и други медии, както и са предприети мерки за преустановяване на нерегламентирания достъп. Следователно са спазени разпоредбите на чл.33 и чл.34 от Регламента, като е проведено предписаното в тях уведомяване. Налице е уведомяване както на компетентните органи – КЗЛД, Прокуратура и МВР, така и на обществеността.

По делото от ответника е представена справка за неправомерно разпространени лични данни на ищцата. Уточнени са и данните, които се твърди, че са „изтекли“ за лицето – ЕГН и имена, и идентификационни данни за лице, посочени в различни документи.

Изложеното обосновава извод, че ищцата доказва наличието на нарушено нейно право – на защита на личните ѝ данни от администратора на тези лични данни, което право е накърнено от неправомерния достъп до същите и разпространяването им в интернет пространството.

Приложени са доказателства, че към 15.07.2019г. в НАП са разработени, утвърдени и действащи документи, както следва: Издадена е Заповед № ЗЦУ-746/25.05.2018 г. на изпълнителния директор на НАП, с която е утвърдена политика по защита на личните данни в НАП. Утвърдена е Политика по информационна сигурност на НАП, версия 3.0 от м. май 2016, както и Инструкция № 2/08.05.2019г. за мерките и средствата за защита на личните данни, обработвани в НАП и реда за движение на писемни и заявяване на регистри. Като приложение № 1, към чл. 24, ал.2

от Инструкцията, служителите на НАП попълват декларация за това, че ще пазят в тайна личните данни на трети лица, станали им известни при изпълнение на служебните им задължения, няма да ги разпространяват и да ги използват за други цели, освен за прякото изпълнение на служебните им задължения. Със Заповед № ЗЦУ-586/30.04.2014 г. на изпълнителния директор на НАП е наредено да се внедри С. по стандарт БДС ISO/IEC 27001:2006 в НАП. Със заповед от 29.11.2017г. са утвърдени указания за обозначаване и работа с информацията, версия 3.0. Разработена е процедура за оценка на риска за информационната сигурност. Със заповед № ЗЦУ-733/17.03.2016г. на изпълнителния директор на НАП са утвърдени вътрешни правила за мрежовата и информационна сигурност, Политика за управление на достъпа до информационни активи и услуги в НАП“, версия 2,0, Политика по информационна сигурност на НАП, версия 3.0.

Посочените писмени доказателства доказват вземането на организационни мерки от страна на НАП, назад във времето. Същевременно липсват доказателства, от които да се направи извод, че тези организационни мерки са подходящи, за да гарантират защита на данните, както и че същите са актуализирани. С тези доказателства не може да се установи, че предприетите организационни мерки, са били в такава степен подходящи и ефективни, че да гарантират обработването на личните данни в съответствие с изискванията на Регламент (ЕС) 2016/679. Ответникът не сочи и взетите конкретни технически мерки за защита на личните данни, които обработва, от неправилен достъп. НАП е разбрала за неправилен достъп от публикации в медиите, поради което следва логичния извод, че взетите мерки, установени с представените писмени доказателства не гарантират, че администраторът следи за неправилен достъп и при наличието на такъв, разбира своевременно за това. Следователно мерките са недостатъчни и неподходящи.

Предприетите от ответника действия след „изтичането“ на данните следва да се приемат за задоволителни. Действително, която й да е информационна система не може да бъде напълно защитена от хакерски атаки, но в случая администраторът на лични данни към момента на приключване на съдебното следствие не сочи разработването на други подходящи мерки или осъвременяването на съществуващите за защита на личните данни, които обработва.

Предвид изложеното и като съобрази тълкуването на нормите на 24, чл. 32 и чл. 82, §3 от Регламента / обсъдени в т.3, т.4 и т.5 от Решение № С-340/2023г. на СЕС/, съдът за нуждите на настоящото

производство намира, че следва да бъде възприето, с оглед безспорният факт за изтичане на данните на лицето, както и с оглед указаната доказателствена тежест на ответника относно изпълнение на неговите задължения за препятстване на това, че е налице недостатъчна степен на организационни и технически мерки, взети от обработващия лични данни, които са допринесли за неправомерно изтичане на такива, вкл. данните на настоящата ищца.

Администраторът не се освобождава от задължението си по член 82, параграфи 1 и 2 от този Регламент за обезщетяване на претърпените от дадено лице вреди само поради факта, че тези вреди произтичат от неразрешено разкриване на лични данни или неразрешен достъп до такива данни от „трета страна“ по смисъла на член 4, точка 10 от посочения регламент. Поради това, допускането на изтичане на данни само по себе си следва да доказва недостатъчната степен на съхранението им, съгласно изискването на Регламента.

Предвид установеното следва да се приеме, че първата предпоставка за уважаване на иска за обезщетение е налице.

Администраторът или обработващият лични данни следва да обезщети всички вреди, които дадено лице може да претърпи в резултат на обработване на данни, което нарушава настоящият регламент /съображение 146 от ОРЗД/. Преживените неимуществени вреди не могат да се предполагат. Не може да се приеме, че в резултат на неправомерния достъп до лични данни, поради бездействието на администратора за предприемането на подходящите и ефективни организационни и технически мерки такива вреди винаги настъпват.

Съгласно точка 6 от цитираното Решение от 14.12.2023г. на СЕС, разпоредбата на чл. 82, §1 от ОРЗД трябва да се тълкува в смисъл, че опасенията, които субект на данни изпитва, вследствие на нарушение на този регламент, от потенциална злоупотреба с неговите лични данни от трети лица, могат сами по себе си да представляват „нематериална вреда“ по смисъла на тази Регламента.

За процесния случай се установява следното: Още от уточнителната молба на ищца от 18.11.2019г. (лист 24 от дело № 11180/2019г.) става ясно, че ищцата е знаела какви точно данни са били разкрити за нея. В тази молба е посочено "опасява се, че с личните ѝ данни ще бъде злоупотребено, като евентуалните възможности са много, всяка от които притеснява Ч.. Притеснява се да не бъде отчуждено имуществото ѝ, променено гражданското ѝ състояние, да не бъде открадната самоличността ѝ и да бъде използвана по всевъзможни начини. Същата се е почувствала възмутена от допуснатия голям пробив на данни, а от друга

– живее в постоянен стрес и притеснения."

Предвид това и като съобрази указанията за тълкуване на разпоредбата на чл. 82, §1 от ОРЗД, съдът приема, че така изложеното и доказано от разпита на свидетеля, изслушан в първоначалното производство, следва да се приеме, че вследствие поведението на ответника, за ищеца са възникнали опасения за потенциална злоупотреба с негови лични данни, които представляват неимуществена вреда. С оглед обаче потенциалният характер на опасенията и липсата на установен вредоносен резултат, съдът намира, че обезщетението следва да бъде определено не в размера на заявената претенция от 1000 лева, а до размер от 500 лева.

Съдът съобрази разпоредбата на чл. 52 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/, за да приеме, че на ищцата следва да се присъди обезщетение по справедливост в размер на 500, 00 лв. Този размер съответства на характера и тежестта на претърпените вреди, тяхната продължителност и неблагоприятното им отражение в личната ѝ сфера.

Обезщетението се дължи за периода от 15.07.2019 г. до 16.09.2019 г. /датата на подаване на исковата молба/, ведно със законната лихва върху размера на обезщетението - сумата 500, 00 лв., считано от 16.09.2019 г.

Исковете за размера на обезщетението над 500, 00 лв. до 1000, 00 лв. и за законната лихва върху този размер /разликата/ са неоснователни и недоказани.

С оглед изхода на спора, основателна е претенцията на ищеца за разноски в размер на 45 лева за внесени държавни такси.

Представени са доказателства за осъществена правна помощ при условията на чл. 38 от Закона за адвокатурата и е направено искане за заплащане на адвокатско възнаграждение на адвоката, осъществил безплатна правна помощ - адв. Ю.. На основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, същото следва да се определи съразмерно с уважената част на иска, съгласно чл. 8 във вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения, а именно в размер на 200 лв за всяка от инстанциите – за водене на производството пред АССГ по АД 11180/2019г., по АД 11279/2020г. и по настоящото производство, в общ размер от 600 лева, като по делото е представен един договор за правна помощ за всички инстанции.

Ответникът също е претендирал присъждане на разноски. На основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, на ответника НАП, се дължи възнаграждение за осъществената юрисконсултска защита. Изчислено съгласно правилото на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, при съобразяване на фактическата и правна сложност на делото, съразмерно с отхвърлената част от предявения иск това възнаграждение следва да бъде определено в

размер от по 100 лв за трите производства, като същите не подлежат на компенсация, тъй като задължението за заплащане на адвокатско възнаграждение по чл. 38 от ЗА е в полза на адвоката, осъществил защитата, а това за заплащане на разноските към ответника е на ищеца.

По изложените съображения, на адв. Ю. следва да бъдат присъдени 300 / триста/ лева по компенсация.

Така мотивиран, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите по иск, с правно основание чл. 79, параграф 1 и чл. 82, параграф 1 от Общия регламент относно защитата на данните да заплати на В. Й. Ч. сума в размер на 500, 00 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди за периода 15.07.2019 г. - 16.09.2019 г., настъпили в резултат на незаконосъобразно бездействие от страна на Национална агенция за приходите, изразяващо се в неизпълнение в достатъчна степен на задължения по чл. 59, ал. 1 от Закона за защита на личните данни и по чл. 24 и чл. 32 от Общия регламент относно защитата на данните, да гарантира достатъчно ниво на сигурност на обработваните от него лични данни на лицето, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба – 16.09.2019 г. до окончателното ѝ изплащане, като за разликата над 500, 00 лева до пълния предявен размер от 1000, 00 лева, ведно със законната лихва върху разликата, отхвърля предявените искове като неоснователни.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на В. Й. Ч. сума в размер на 45, 00 лева, разноси по делото.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на адв. С. Ю. сумата от 600 лева, представляваща адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА В. Й. Ч. да заплати на Националната агенция за приходите сумата от 300, 00 лева, юрискуслутско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: